

РЕШЕНИЕ

№ 3087

гр. София, 08.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в
публично заседание на 08.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3752** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. И. К. срещу писмо № 1194-01-02/09г./26.03.2010 г. на кмета на Столична община, с което се отказва на жалбоподателя възстановяване на недвижимия му имот, съобразно негово искане №1194-01-02/28.05.2009 г.

Жалбоподателят в хода на производството е починал и вместо него са конституирани наследниците му Р. М. А. и Е. М. Й.. В последното съдебно заседание се представляват и желаят да се отхвърли жалбата. Представят писмено становище по съществото на спора и претендират разноски.

Ответникът – Кмет на Столична община се представлява, оспорва жалбата, като навежда аргументи в подкрепа на тезата си за нейната неоснователност. Представя писмени бележки по съществото на спора и претендира разноски.

Заинтересованата страна – Национална служба за охрана на Президента се представлява, оспорва жалбата и навежда аргументи за нейната неоснователност. Представя и допълнителни писмени бележки, претендира разноски по делото.

Заинтересованата страна – [фирма] се представляват, оспорват жалбата в писмено становище по делото и в съдебно заседание. Претендират разноски при евентуално отхвърляне на жалбата.

Заинтересованата страна – В. В. К., също се представлява, процесуалния му представител поддържа жалбата и посочва доводи за нейната основателност. Представя и подробни писмени бележки по съществото на спора. Претендира направени разноски

по делото.

Заинтересованата страна – Д. ООД, уведомени, не изпращат представител и не вземат становище по спора, въпреки предоставената им от съда възможност

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 от АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването. Същата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок от уведомяването за издадения акт, доколкото по делото са представени обратна разписка и доказателства за подаване чрез пощенски оператор на жалбата в предвидения 14 дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспорваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата власт и при спазване на чл. 59 от АПК, относно формата и съдържанието на акта.

На второ място, при постановяването на този акт ответникът е съобразил процесуалните изисквания на закона, като е назначил специална комисия и е разгледал направените от лицето искания и възражения.

Освен това, съгласно тълкувателно решение № 4 от 24.VI.1993 г. по гр. д. № 3/93 г., ОСГК, в производството по чл. 4 от Закона за възстановяване собствеността върху някои имоти, отчуждени по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС /накратко – ЗВСНОИ или ЗВСНОИ по ЗТСУ и /, е допустимо да се разглежда жалба срещу изричен отказ за отмяна на отчуждението, когато той се предхожда от мълчалив отказ

На трето място, актът е издаден при спазване на материално правните изисквания на закона.

С атакувания административен акт - писмо № 1194-01-02/09г./26.03.2010 г. на кмета на Столична община се отказва на жалбоподателя възстановяване на недвижимия му имот, съобразно негово искане №1194-01-02/28.05.2009 г. Отказът е мотивиран с това, че липсва валидно направено искане в срока, определен от закона, а и мероприятиято, за което е отчужден имота е реализирано.

Обжалваният от жалбоподателите отказ е издаден въз основа на мотивираното предложение на Комисия, назначена със Заповед № РД-09-01-82/21.02.2008 г. на Кмета на СО, която се е произнесла по искане, с вх. № 1194-01-02/28.05.2009 г. на М. И. К. - наследник на И. В. К., за отмяна отчуждаването на имот пл. №11, кв. 15, м. „Ш.", [улица].

Искането е подадено през 2009 г., но представлява покана към административния орган да се произнесе във връзка с Решение № 447/18.05.206 год., IV "б" ГО, от което е видно, че жалбоподателите са спазили законово предвидения срок по чл. 4 от ЗВСНОИ /на стр. 89 по делото се намира тяхно заявление за възстановяване на земеделските им земи, част от които се явява и процесния имот/. Те се явяват процесуално легитимирани лица по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗВСНОИ и чл. 15 от АПК и по делото са представени безспорни писмени доказателства относно отчуждаването на

собствеността от праводателя на жалбоподателите - И. В. К., съответно липсват процесуални пречки за разглеждане на жалбата срещу отказа на Кмета на СО.

С разпореждане на Министерски съвет № 1362/30.08.1958 г., на основание чл. 101 от ЗС, имот пл. № 38 (стар) нов 11, кв. 15, с обща площ от 1 745 кв. м., собственост на И. В. К., е отчужден за нуждите на УБО при МВР. По силата на чл. 101 от ЗС (действащ към 1958 год.) отчуждаването се извършва с разрешение на Министерския съвет и собствеността се придобива от датата на решението.

На НСО е предоставено управлението на недвижим имот - публична държавна собственост, който обхваща и част от имот пл. №11, кв. 15, местн. „Ш.". Управляваната от НСО част от имот пл. № 11 е застроена с: изградена през 1959 г. и ремонтирана през 1986 г. масивна желязна ограда върху железобетонна основа; част от асфалтова алея; две подпорни стени; част от масивен гараж с помещение за градинар.

Върху управляваната от НСО част от имот пл. № 11 извън посочените строителни резултати е извършено озеленяване.

По отношение на управляваната от НСО част от имот пл. № 11 е налице влязло в сила съдебно решение:

С Решение от 27.07.1998 г. по гр. д. № 9457/1996 година 45 състав на СРС отхвърля като неоснователни и недоказани искове от М. И. К. и В. В. К. против НСО с правно основание чл. 108 от ЗС и чл. 59 от ЗЗД.

С Решение от 20.05.2000 г. по гр. д. № 80/1999 г. IV Б отделение на СГС отменя решението на първата инстанция и постановява еднакъв с отменения диспозитив: ОТХВЪРЛЯ като неоснователни искове по чл. 108 от ЗС от М. И. К. и В. В. К. срещу НСО.

С Решение № 1432/30.10.2001 г. IV-то отделение на ВКС, ГК се отменя решението от 20.05.2000 г. по гр. д. № 80/99 г. на СГС в частта, с която след отмяна на първоинстанционното решение ИА „ДИС” е осъдена да предаде на М. И. К. и В. В. К. владението на недвижим имот, съставляващ празно място с площ 1760 кв. м. с пл. № 11 от кв. 6 в землището на кв. Б., м. „Панорамен път-Спец. нужди“-„Ш." и ВРЪЩА делото в тази част за ново разглеждане от друг състав на СГС. В мотивите на решението си ВКС посочва, че „в частта, с която след отмяна на първоинстанционното решение искът по чл. 108 е отхвърлен спрямо НСО въззивното решение не е обжалвано и е влязло в сила”.

В мотивите на Решение от 29.03.2004 г. по гр. д. № 2469/2000 г. на СГС, IV В отделение съдът очертава предмета на делото и констатира: „от указанията на ВКС се налага извод, че по исквете с правно основание чл. 59 от ЗЗД, а по отношение на НСО и държавата и по исквете с правно основание чл. 108 от ЗС, решението на СРС е влязло в сила.”.

Относителните към спора правни и фактически действия по отношение на имот пл. № 11 са следните:

С Разпореждане на Министерския съвет № 1362/30.08.1958 г. на основание чл. 101 от ЗС се отчуждава срещу заплащане за нуждите на УБО при МВР имот пл. № 38, кв. 15, от 1745 кв. м., собственост на И. В. К.. В РМС № 1362/58 г. не е указано имотът на К. да е бил застроен, за разлика от посочването на другите имоти в същото разпореждане. В Доклад № I 1770/20.08.1958 г. на министъра на вътрешните работи, посочен в РМС № 1362/58 г. като инициращ го документ, имотът на И. К. е определен като „НИВА”.

С Решение от 11.06.1958 г. на Софийската комисия по чл. 11 от ЗОГПНС (представено

по делото с административната преписка на акта) се изменя решение от 14.10.1948 г. и се освобождават от отчуждаване посочените имоти на И. В. К., между които е посочена и „нива в местността „Ш.“ от 2000 кв. м.“.

С писмо № XIII-1506/03.11.1958 г. (представено по делото с административната преписка на акта) сектор „ЖСДИ“ на отдел „Жилищно-комунален“ на К. РНС уведомява УБО при МВР, че по преписка № 908/48 г. на VI район по декларациите по ЗОЕГПНС на И. В. К., с решение № 1721/14.10.1948 г. на комисията по чл. 11 от ЗОЕГПНС са освободени всички декларираны имоти, тъй като на И. К. е признато качеството на земеделски стопанин. Имотът на К. в местността „Ш.“ Б. землище в кв. 15 № 38 по плана на „Панорамен път“ е освободен като земеделски имот.

От удостоверение № 24233 /годината не се чете/ на СНС - VI Райсъвет е видно, че И. В. К. е признат за земеделски стопанин от комисия по Т.П.С. (представено по делото с административната преписка на акта), като удостоверението следва да му послужи пред комисия по ЗОЕГПНС."

С Разпореждане на Министерския съвет № 701/21.05.1958 г. (представено по делото с административната преписка на акта) се отчуждават срещу заплащане „за построяване на една вила“ за нуждите на УБО при МВР незастроени частни имоти в местността „Панорамен път“-К., квартал XIV, означени в приложена скица. На скицата частта от имот пл. № 11 е описана като „държавен“. От горепосочените актове се установява, че след като с Решение от 11.06.1958 г. на Софийската комисия по чл. 11 от ЗОГПНС (представено по делото с административната преписка на акта) се изменя решение от 14.10.1948 г. и се освобождават от отчуждаване посочените имоти на И. В. К., между които е посочена и „нива в местността „Ш.“ от 2000 кв. м., с Разпореждане на Министерския съвет № 1362/30.08.1958 г. (представено по делото с административната преписка на акта и към настоящата молба) на основание чл. 101 от ЗС се отчуждава срещу заплащане за нуждите на УБО при МВР имот пл. № 38, кв. 15, от 1745 кв. м., собственост на И. В. К..

По силата на чл. 101 от ЗС (действащ към 1958 г.) отчуждаването се извършва с разрешение на Министерския съвет и собствеността се придобива от датата на решението. Същата уредба е повторена и в чл. 10 от ГТОИДОН: „имотите се считат отчуждени от деня на разпореждането на Министерския съвет."

На 28.11.1960 година е оформен и картотечен формуляр № 156 на недвижим имот (обект) ПП 25 на поделение 72500 на УБО (представен по делото с административната преписка на акта) . В Картотечен формуляр № 156/28.11.1960 г. е посочено, че обект ПП 25 е завършен и въведен в експлоатация още през 1959 година.

През 80-те години на миналия век обект ПП 25 е реконструиран основно, удостоверение с Акт - образец 16 от 29.12.1986 година (представен по делото с административната преписка на акта). На страница 7 от Акта -образец 16 са отразени и част от новоизградените елементи – „... гараж за две коли и стая със склад и санитарен възел за градинаря. Подменена е оградата, подменени са всички настилки, създадени са нови алеи, ново декоративно осветление на входа, механично отваряща се входна врата."

След реконструкцията е съставен и нов Картотечен формуляр на недвижим имот за обект ПП 25 (представен по делото с административната преписка на акта).

С Указ № 145/02.02.1990 г., Държавният съвет на НРБ (представен по делото с административната преписка на акта) разформирова УБО и създава Служба за охрана при Държавния съвет на НРБ. В чл. 2, ал. 2 е предвидено, че към Службата за охрана

преминава имуществото на разформированото УБО.

С Разпореждане № 9/27.02.1990 г. на Бюрото на Министерския съвет (представено по делото с административната преписка на акта) се нарежда Службата за охрана при Държавния съвет да предаде за стопанисване на Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус (БОДК) вилите в района на Б. - „Панорамен път“.

В изпълнение на Разпореждане № 9/27.02.1990 г. на Бюрото на Министерския съвет, предаването и приемането е осъществено и удостоверено с протокол от 05.06.1990 г. (представен по делото с административната преписка на акта). На страница трета от посочения протокол е вписана и вила ПП25.

Към момента на предаването БОДК е било юридическо лице на държавна издръжка с определени компетентности (Постановление № 127 на МС от 20.12.1974 г. за организиране обслужването на чуждестранните дипломатически и други представителства и представителствата на международните организации в НРБ). След приемане на имуществото между БОДК и държавната фирма „Д. сервиз“, и обратно (вж. ДВ, Неофициален раздел, бр. 54 от 9 юли 1991 година и Постановление № 26 на Министерския съвет от 6 февруари 1992 г. за прекратяване на държавната фирма „Д. сервиз“) с Решение на Министерския съвет № 187/26.04.1995 година (представено по делото с административната преписка на акта) стопанисването и управлението на вила № 25, заедно с прилежащата ѝ територия се отнема от БОДК и се предоставя на НСО.

В изпълнение на решението на МС, вилата и прилежащата и територия са предадени на НСО с протокол от 19.11.1996 г. (представен по делото с административната преписка на акта).

В изпълнение на чл. 68, ал. 1 във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗДС е съставен и утвърден от началника на НСО Акт за публична държавна собственост № 2/02.12.2004 г. (представен по делото с административната преписка на акта). Същият е съставен след съдействие на Министерството на отбраната за кадастрално заснемане на имот ПП 25.

Въз основа на заснетите кадастрални данни, по молба на НСО Министерството на отбраната е издало явна скица на контурните граници на обект ПП 25 (Скица № 337/10.01.2005 г. - представена по делото с административната преписка на акта). Както по форма, така и по квадратура имотът, описан в АПДС № 2/02.12.2004 г. и отразен в Скица № 337/10.01.2005 г. съвпада с имота описан в Разпореждане на Министерския съвет № 701/21.05.1958 г. и неговата скица.

Поради повишената степен на сигурност, извършеното в комплекса строителство и мероприятия по регулационния план принципно не са били отразявани в публичните кадастрални и регулационни планове. Част от строителството е отразявано в действащите карти и се е съхранявало в секретната секция на „Главна дирекция изграждане на С.“ (ГДИС).

Съдът намира, че по отношение на отчуждения с Разпореждане на Министерския съвет № 1362/30.08.1958 г. имот пл. № 11 възстановяване по ЗВСНОИ по ЗТСУ и е недопустимо, тъй като фактическото строителство, за което е отреден отчуждения имот е започнало и изцяло е реализирано към момента на влизане в сила на закона. По делото са представени писмени доказателства за осъщественото строителство в отчуждения имот.

Елементите на осъщественото строителство в отчуждения имот пл. № 11 са посочени по-горе: част от два гаража и помещение за градинар, част асфалтов път, подпорни

стени, масивна желязна ограда на железобетонна основа. Периодът от време на осъществяването на строителството се установява от представените документи за ПП 25: /Картотечен формуляр № 156/28.11.1960 г. на обект ПП 25; Акт-образец 16 от 29.12.1986 г.; Картотечен формуляр на недвижим имот за обект ПП 25; Протокол от 05.06.1990 г.; Акт за публична държавна собственост № 2/02.12.2004 г./

Както Конституцията на НРБ от 1947, така и останалите нормативни актове, действали към момента на отчуждаването, са предвиждали възможността за отчуждаване за държавни нужди. РМС № 701/21.05.1958 г. посочва, че негов предмет е „отчуждаване на терен за построяване на една вила в района на „Панорамен път“ - К.". Посочената в РМС № 701/58 г. вила е изградена още през 1959 година, като част от строителството е извършено върху частта от имот с пл. № 11, включена в скицата на РМС № 701/21.05.1958 г. и предмет на отчуждаване по РМС № 1362/30.08.1958 г. Съгласно предвидените в чл. 3 от ЗВСНОИ по ЗТСУ и предпоставки се изисква отчужденият имот да е запазен в същия вид (незастроен или застроен) и същия да не се ползва по предназначението си, за което е отчужден. В чл. 3 от ЗВСНОИ няма предвидена възможност от евентуално останала свободна, незасегната от мероприятие част от имота да може да се образува самостоятелен парцел при спазване на съответните правила, норми и нормативи, така както това е предвидено в хипотезите на чл. 1, ал. 2 и ал. 3 от същия реституционен закон. Построяването на вилите ПП 23 и ПП 25 е факт, които установява липсата на предпоставките за отмяна на отчуждаването по реда на чл. 3 от ЗВСНОИ. Без значение за чл. 3 от ЗВСНОИ по ЗТСУ и е коя конкретна държавна организация стопанисва отчуждения имот, т. е. няма пречка за предоставяне на управлението на имота на друга държавна организация, (в този смисъл са и Решение по адм. д. № 6986/1999 г. на ВАС, Решение по адм. д. № 4980/2004 г. на ВАС и др.).

Законодателят възлага на административни органи да преценяват основателността на исканията за отмяна на отчуждаване по реда на „ЗВСНОИ по ЗТСУ и др.". В конкретния случай административният орган е бил длъжен да съобрази разпоредбата на чл. 7, ал. 4 от Закона за държавната собственост: „Собствеността върху имоти - публична държавна собственост, не подлежи на възстановяване".

По-голямата част от имот пл. № 11 е включена в територията, обособена за изграждането на вила ПП 23. По гр. д. № 9457/1996 г. на СРС, 45-ти състав е представен препис-извлечение от счетоводен документ на УБО „Главна книга на основните средства", където е посочено застрояването на обект ПП 23 през 1956 г. (представен по делото с административната преписка на акта). В изпълнение на Разпореждане № 9/27.02.1990 г. на Бюрото на Министерския съвет и с Протокол от 05.06.1990 г. Службата за охрана при Държавния съвет е предала на БОДК вила ПП 23.

По делото са изслушани заключения от основна и допълнителна съдебно техническа експертиза, от които се установява, че имотът на жалбоподателя попада в управляваните от заинтересованите страни имоти, като само част от него е незастроена. Съдът не кредитира заключението на вещото лице по отношение на определянето на застроена и незастроена площ. От една страна,

защото е извършен оглед на място като процесуално действие от съда, при което беше установено, че в имота се намират елементи на осъщественото строителство: част от два гаража и помещение за градинар, част асфалтов път, подпорни стени, масивна желязна ограда на железобетонна основа, осветителни тела, захранвани с подземни електрически кабели (външно алеино осветление по АДС), барбекю, част от асфалтова пътека до барбекюто, част от непрозрачна дървена ограда на бетонова основа, част от улица от общинската улична мрежа с профили, сечение и тротоари. Извършено е озеленяване. Доколкото тези елементи и озеленяването са налице, макар и неподдържани /което не е предмет на установяване и е без значение по делото/, и същите обслужват основното мероприятие – вили, изградени за „държавни нужди“ и понастоящем стопанисвани от НСО и АДИС ЕООД, то съдът намира, че възстановяването на собствеността е недопустимо. По делото беше установено /фактически констатации от СТЕ, протокол от оглед и др. писмени доказателства/, че фактическото строителство, за което е отреден имотът е започнало и изцяло е реализирано към момента на влизане в сила на закона.

Освен това, като беше споменато по-горе в хипотезата на чл. 2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ и ... не е предвидена възможност за отмяна на отчуждаването само върху част от имота, незастроена от фактическо строителство и отговаряща на изискванията за самостоятелен парцел. Единствено правно релевантно обстоятелство е дали започнато фактическо строителство към момента на влизане в сила на закона. Така например в хипотезата на отчуждени недвижими незастроени имоти, законът изисква мероприятието да не е започнало, без въобще да се обсъжда въпроса за частично изпълнение на такова и от там дали останалото незасегнато място отговаря на правилата и нормите на ЗТСУ и ППЗТСУ за образуване на самостоятелен парцел /така в Решение № 7255/30.12.1999 г. на ВАС по адм. д. № 5114/99 г., IV о./.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. лицата и техните наследници, чиито застроени недвижими имоти са били отчуждени до 21 април 1990 г. по някой от градоустройствените закони /изчерпателно изброени в закона/ могат да искат отмяна на отчуждаването, ако сградите съществуват към деня на влизане на този закон в сила и ако мероприятието, за което е отчужден имотът, фактически не е започнало. В случая не са налице предпоставките на закона за отмяна на отчуждаването на имота, тъй като отмяна на отчуждаването по чл. 1, ал. 1 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. може да се иска, ако мероприятието не е осъществено и сградата е останала да съществува при влизане на закона в сила, а в случая е безспорно установено, че мероприятието, за което е отчужден имотът, е изпълнено и имотът се ползва по предназначение, като се стопанисва част от [фирма] и част – от НСО на Президента.

Мотивиран от изложеното до тук, съдът намира, че издадения от ответника акт е правилен и законосъобразен и като такъв следва да бъде оставен в сила, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

В тази връзка и на основание чл. 143, ал. 3 и 4 от АПК, следва да присъди направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение на ответника и заинтересованите страни, за които оспорваният акт е

благоприятен, като на тях признае и направените разноси по допуснатите и изслушани експертизи. Дължимите суми са както следва: в размер на 150 лв. за Столична община, 400 лв. за НСО и 180 лв. за АДИС ЕООД.
Водим от горното, Административен съд – София-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. К. от [населено място] /починал и заместен по делото от Р. М. А. и Е. М. Й./ срещу писмо № 1194-01-02/09г./26.03.2010 г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Р. М. А., ЕГН [ЕГН] и Е. М. Й., ЕГН [ЕГН] и дете от [населено място] да заплатят на Столична община сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, които представляват направените от страната по делото разноси.

ОСЪЖДА Р. М. А., ЕГН [ЕГН] и Е. М. Й., ЕГН [ЕГН] и дете от [населено място] да заплатят на Националната служба за охрана на Президента – сумата от 400 /четиристотин/ лв., които представляват направените от страната по делото разноси.

ОСЪЖДА Р. М. А., ЕГН [ЕГН] и Е. М. Й., ЕГН [ЕГН] и дете от [населено място] да заплатят на [фирма] – сумата от 180 /сто и осемдесет/ лв., които представляват направените от страната по делото разноси.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: